

Dragoste prin SMS

Număr greșit. Tip potrivit.

TEAGAN HUNTER

Traducere din engleză de Elena Căpușan

POPCORN

Oradea, 2023

Christine,
Nu-ți va veni să crezi, dar eu...

Unu

Număr necunoscut: Ne vedem mâine, așa cum am stabilit?

Fac ochii mari la textul de pe ecranul telefonului, îmi încrunt ușor fruntea - e un număr pe care nu îl recunosc.

Deodată mă luminez: și-o fi schimbat Liam numărul... din nou, și a uitat să-mi spună... din nou.

Frații sunt niște *dulci*.

Eu: Sigur. La ce oră stabilisem?

Număr necunoscut: 2

Eu: Voi fi acolo.

Îmi arunc telefonul pe pernă și îmi amintesc de ultima oară când am vorbit, miercurea trecută. Aș putea să jur că insistase să ne vedem la două jumate, pentru că avea niște drumuri de făcut prin oraș și nu avea cum să ajungă mai repede, dar poate că s-a răzgândit? Oricum ar fi, ne vom vedea mâine. Ador ieșirile astea ale noastre.

- Ești gata, iubi?

Un răspuns nelămurit și ostil răzbate prin ușa închisă a băii. Aș vrea să-i arunc și eu ceva la fel de neprietenos, dar îmi dau seama la timp că nu merită osteneala.

– Nu contează - îngăim printre dinți și mă întind pe o parte să sting lampa.

Stau întinsă în pat și urmăresc minutele scurgându-se pe ceasul de pe noptieră. Zece minute mai târziu Caleb se strecoară pe vârfuri de la baie și se așază pe marginea patului. Stă așa vreo două minute frământându-și mâinile, după care se bagă sub plapumă și se lungește lângă mine.

Nu spune nimic. Tac și eu.

Suntem în *acel* punct al relației noastre - știți voi, punctul în care să fim împreună e o corvoadă mai mare decât să fim separați. Dacă e să fiu cu totul sinceră, suntem în acest punct de vreo lună bună. Caleb a devenit tăios, și nici eu nu am fost tocmai o beza în ultima vreme. Nu am mai fost intimi de câteva săptămâni. Nimic din relația noastră nu mai aduce a relație. Acum doar tragem de timp până vom ajunge să nu ne mai suportăm niciun minut în plus.

Nu mai suport niciun minut în plus.

– Caleb?

– Ce-i? Mi-o retează scurt, de parcă ar încheia conversația înainte să înceapă.

Este un semn în plus că urmează să rostesc întrebarea potrivită.

– Ce facem noi de fapt?

Oftează, și simt cum își trece palma pe față.

– Nu mai știi nici eu, Delia.

– Oare ar trebui... îmi umezesc buzele uscate și expir sacadat. Oare ar trebui să ne despărțim?

Caleb se întoarce spre mine. Din obișnuință, îmi întind mâna ca să-i iau de pe față șuvița blondă ce îi cade mereu peste ochi. Îmi prinde mâna în aer, iar eu îi întâlnesc privirea fixân-

du-mă. Ochii lui de un albastru închis sunt triști, ca și cum ar fi fost pregătiți pentru această veste.

Știu ce îmi va răspunde înainte să o spună.

– Așa cred.

Mă strânge în brațe în timp ce lacrimile ne șiroiesc pe obraji.

Sunt tristă - surprinzător de tristă. Am fost împreună timp de șase luni, ceea ce nu e neglijabil pentru o relație de studenție, și, ei bine, m-am obișnuit cu el... cu atingerea, mirosul și zâmbetul lui. Îmi va fi dor de el, deși știu că are dreptate. *Trebuie* să ne despărțim înainte să ajungem să ne urâm reciproc, or într-acolo ne îndreptăm. Ne tachinăm fără motiv, doar ca să începem certuri care să-l determine pe unul dintre noi să pună capăt întregii povești. Am fost prea comozi și prea speriați ca să recunoaștem ce se întâmpla aici – era sfârșitul.

Dar acum e diferit.

– Aș fi putut să te iubesc, să știi. Vocea i se taie. Mă eliberez din îmbrățișarea lui și observ cum îi sclipesc lacrimile în ochi.

– Dacă am fi fost într-un alt moment al vieții, fără presiunea absolvirii și a tot ce ne așteaptă după, am fi putut fi bine împreună, Delia.

– Chiar am fi putut.

Caleb oftează.

– Îmi pare rău.

– Și mie.

– Ai vrea... înghite în gol. – Ai vrea să plec?

– Ai putea să rămâi? Să mă ții în brațe pentru ultima oară?

Zâmbetul lui dulce îmi amintește de ziua în care l-am întâlnit pentru prima oară în cafeneaua din campus.

Cu rucsacul atârându-i de umăr, părul răvășit și cămașa șifonată pe jumătate descheiată, m-a întrebat dacă poate să stea și el la masa mea, dându-mi același zâmbet ca și acum. Am aruncat o privire în jur, convinsă că mi se face o farsă.

Eu eram un nimeni. Iar pe el îl știa toată lumea.

– De ce?

– Pardon? mi-a spus, mirat de întrebarea mea.

– De ce vrei să stai la masa asta?

– Oh, păi rucsacul ăsta e foarte greu. L-a săltat ca să mi-o demonstreze. Și toate celelalte mese sunt ocupate. Toată lumea e aici; se pregătește pentru examenul final, și aș vrea și eu să fac la fel... dacă ai fi drăguță să mă lași să stau cu tine.

M-am uitat în jur ca să constat că avea dreptate; locul era doldora de studenți aplecați cu nasurile în cărți.

Am ezitat un moment, înainte să las garda jos.

– Bine, i-am spus cu un oftat scurt. Poți să stai aici... cu două condiții.

– Ia să auzim, drăguțo.

– De fapt trei condiții. Să nu îmi spui „drăguțo”. Să nu vorbești. A clătinat din cap presimțind continuarea. Și să nu te dai la mine.

A surâs zeflemitor, și a fost genul ăla de surâs care te face să încremenești.

– Presupui că asta se va întâmpla?

– Cu personalitatea mea sclipitoare, nu e nicio șansă să nu se întâmple. Acum ia loc și stai cuminte, misteriosule, i-am spus fluturând din mână a nepăsare.

– Mă cheamă Caleb.

L-am fixat cu privirea.

– Nu mai vorbi. Știi cine ești Caleb Mills. Joci baseball.

Ochii lui s-au aprins, așa că am adăugat:

– Urăsc baseballul.

Caleb s-a așezat chicotind la masa mea, după care nu a mai scos niciun cuvânt întreaga după-masă.

– Întâlnirile noastre „întâmplătoare” au continuat timp de câteva săptămâni, după care m-a chemat la un rendez-vous. M-am învoit și de atunci suntem împreună.

Până acum.

Îmi doresc cu toată ființa să pot spune că el e alesul, însă știu că nu e. O știu de mult, dar îmi era prea frică să acționez. El e un tip minunat: inteligent, bun, ambițios și, mai presus de orice, foarte grijuliu cu mine. Știu că mă iubește, dar nu în felul în care am avea noi nevoie. Nici eu nu îl iubesc în felul ăla. Știm amândoi asta. Ne este mai bine ca prieteni, ca Delia Devlin și Caleb Mills, și nu Caleb și Delia, „cel mai drăguț cuplu din campus” cum am fost votați pentru revista școlii primăvara trecută.

- Promiți că vom rămâne prieteni, Delia?

Îi zâmbesc afectuoasă.

- Nici nu-mi imaginez altfel, Caleb.

Liam: Sunt nevoit să reprogream
întâlnirea noastră pentru săptămâna
viitoare.

„Să reprogream”? Oare de ce o fi folosind fratele meu,
profesor de generală, un limbaj atât de... corporatist?

Las la o parte ciudătenia asta și îi răspund ca din pușcă.

Eu: E bine pentru mine. Să mă anunți când
vrei să ne întâlnim.

Liam: Rămânem pe fir.

E oficial: se poartă ciudat.

Mi se înmoaie picioarele și nu mai pot să termin de tastat
răspunsul. Îmi închid telefonul și îl surprind cu coada ochiului

pe Caleb, pe hol, cu geanta pe umăr și o cutie în brațe.

Îi ofer un zâmbet amar, pe care mi-l oglindește.

– Cred că asta e tot.

– Caleb, eu...

– Haide, Delia. Nu trebuie să spui nimic. A fost o hotărâre reciprocă, nu-i așa? Ne e mai bine ca prieteni. Am forțat relația noastră romantică, deși nu ar fi trebuit. Totul e spre bine. Așa ne-am înțeles, nu? Deci gata cu scuzele. Hai să bem o cafea, după care poți să-mi dai o îmbrățișare și să mă conduci la ușă. Bine?

Îmi șterg o lacrimă rătăcită pe obraz și zâmbesc la gândul că am în față un bărbat atât de blând. Îmi va fi dor de el.

– Bine.

Așază cutia pe podea, lângă ușă și pășește larg în bucătărie, ca și cum nu ne-am despărți chiar acum.

– Deci, cum o mai duci? Mă tachinează punându-și ceașca pe masă și așezându-se lângă mine.

– Ești atât de nostim că nu-mi vine să te las!

– Soarbe din cafea și îmi zâmbește peste marginea ceștii.

– Știu, sunt o pradă bună.

– Ești ceva... Caleb.

– Îmi va fi dor de tine.

Zâmbesc larg.

– Știu.

Stăm împreună în liniște. Ai zice că ar trebui să fim stin-gheri sau triști, dar suntem bine, ca doi prieteni vechi.

După o altă ceașcă de cafea, Caleb se ridică hotărât.

– Cred că asta e tot.

– Așa cred și eu. Stai să-mi iau haina. Te conduc până jos. Ridică o mână.

– Nu, te rog să nu vii până jos cu mine.

– Caleb...

– Delia, te rog. Nu-mi știrbi din mândrie! Nu vreau să mă

însoțească fosta pe drumul rușinii.

Îl strâng în brațe cu ochii plini de lacrimi.

– Cuvântul ăsta e foarte dur.

– Rușine?

– Nu, *fosta*. E nașpa.

– Asta suntem acum.

– Știu, Caleb, știu.

Își deschide larg brațele, iar eu mă cuibăresc între ele. Mă strânge în cea mai tristă îmbrățișare din viața mea; știu că e ultima oară în care suntem atât de intimi.

– Ne mai auzim, bine?

– Sigur.

Mă sărută pe creștet și mă eliberează din îmbrățișare. Îmi șterg lacrima fugară de pe obraz în timp ce el își ia geanta și cutia cu lucruri.

Îi țin ușa și îl privesc cu tristețe cum pășește peste prag.

– Zâmbește-mi, drăguțo, îmi spune întorcându-se spre mine. Acesta nu e un sfârșit. E începutul unei noi aventuri.

Îi ofer zâmbetul pe care mi-l cere înainte să-și întoarcă spațele și să mă lase acolo, în cadrul ușii, zgâindu-mă la băiatul pe care aș fi putut să îl iubesc.

Închid ușa și mă scutur.

– Acesta nu e un sfârșit, Delia.

– Iarăși vorbești singură? E prea devreme pentru tâmpeniile astea.

Colega mea de apartament și cea mai bună prietenă, Zoe, se arată la capătul holului, cu părul arămiu cârlionțat într-o dezordine perfectă și ochii căprui umflați de la somn.

– Îmi trebuie o cafea chiar acum.

– Mai e proaspăt făcută, îi spun arătând cu mâna spre ibric.

– Cum adică „acesta nu e un sfârșit, Delia”?

– Ce zici?

Își toarnă cafea și își pune frișcă cât pentru un sat întreg.

Fac o grimasă în timp ce ea își suflă în ceașcă.

– Hai nu începe iar. Știi doar că îmi place cafeaua aproape albă, așa ca tenul meu.

Strâmb și mai mult din nas, dar ea nu mă mai bagă în seamă sorbind din licoarea matinală.

– Deci ce ziceai mai devreme? Ceva despre un sfârșit?

– Oh, îmi trec mâna prin păr și îmi aranjez șuvițele brune după ureche. Caleb și cu mine ne-am despărțit în dimineața asta.

Zoe suspină zgomotos și își varsă cafeaua fierbinte peste mâini.

– Mă rog, de fapt ne-am despărțit aseară.

– Aseară? V-ați despărțit? Ce dracu', Delia! De ce nu m-ai trezit? Aș fi putut să-ți fiu alături.

Încă de când eram boboci, Zoe a fost omul meu de nădejde. Ne-am întâlnit la cursurile de orientare și de atunci suntem prietene la cataramă. După ce ne-am petrecut ultimii trei ani prin cămine, în camere diferite, am reușit să ne găsim un apartament în afara campusului anul ăsta. Și dacă eram foarte apropiate înainte, acum suntem de-a dreptul inseparabile.

– Tu dormeai. Noi am vorbit și suntem bine acum.

– Sunteți bine, adică v-ați împăcat, nu?

– Nu, suntem bine – adică prieteni. Am făcut alegerea bună.

Se sprijină pe blatul din bucătărie cu ochii cât cepele și gura căscată.

– Nu... nu pot să cred. Tu și Caleb, ha? E... Uau. Pufăie suflându-și o șuviță năvăvașă de pe față. Nu m-am așteptat la una ca asta. Am crezut că veți fi împreună pe veci. A fost un băiat așa bun.

Dau din cap așezându-mă lângă ea:

– Este. Zoe. Încă mai este un băiat bun. A fost o decizie reciprocă.

– Deci nu-l urâm?

Zâmbesc cu amărăciune.

– Nu, nu-l urâm.

– Bine, pentru că are un fund de milioane.

Mă lovește ușor pe umăr, iar eu izbucnesc în râs. Îmi dau seama că mica noastră conversație nu îmi provoacă durere și atunci realizez că voi fi bine.